

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№11 (181)
ЛИСТОПАД
2019 РОКУ**

«РАНІШЕ УКРАЇНСЬКІ МІСІОНЕРИ ЇХАЛИ НА СХІД, НИНІ НАСТАВ ЧАС ЇХАТИ І НА ЗАХІД» – ПЕРЕКОНУЮТЬ УЧАСНИКИ КОНСУЛЬТАЦІЇ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ МІСІЙ

З 12 до 15 листопада у Києві тривала консультація П'ятидесятницьких європейських місій (РЕМ). На урочисте відкриття цього міжнародного форуму, що проходив на базі Київської церкви «Філадельфія», прибули лідери різних місій з усіх куточків Європи.

Учасників консультації, яка зібрала більше ста лідерів РЕМ, привітав старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко, закликавши до єднання в молитві й діях: «Проблема Європи і України в тому, що немає єдності між віруючими. Щоб змінити суспільство, віруючі люди мають бути однодушними».

Голова РЕМ Рауно Мікконен зазначив: «Головна тема наших консультацій – партнерство заради досягнення всього світу. Ми молимося, щоб Бог покликав молодь стати місіонерами. Віримо й

бачимо, що Україна має величезний потенціал для світу у плані місії. Ви вже зробили багато протягом минулих десятиліть. Однак раніше ваші місіонери їхали здебільшого на Схід, нині ж настав час відправляти місіонерів також і на Захід».

Заключну проповідь сказав очільник П'ятидесятницької європейської спільноти (Pentecostal European Fellowship) Пелле Горнмарк зі Швеції. Він нагадав присутнім істину, що «не варто чекати якихось змін у цьому світі, поки не стануться зміни всередині людини».

«У нас є свої ідеї та плани в житті, але коли Дух Святий промовляє до нас, закликаючи на служіння, це стає молотком, що розбиває камінець, стає потужною силою в нашому житті. І ми молимося, щоб Бог покликав вас на місію і щоб це було не просто хорошою ідеєю в голові, але було народжене Святим Духом всередині нас».

За чотири дні делегати європейських місій

розглянули десятки актуальних питань, що стояли на порядку денному РЕМ.

А 13 листопада була звершена особлива молитва – за ще не досягнуті Євангелієм народи та групи (їх у світі понад 7 000!). Узнявши до рук кількометровий список цих народів, глави та служителі місій молилися разом про спасіння Боже для них.

Як повідомив директор департаменту місіонерського служіння УЦХВС Микола Синюк, Рауно Мікконен, який чотири роки ніс служіння, здав свої повноваження. Новим лідером РЕМ обраний Гаррі Гакола, фін за національністю. Раніше він очолював місіонерську організацію «Фіда», яка об'єднує 170 місіонерів-п'ятидесятників по всьому світу.

ЛІДЕРИ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИХ ЦЕРКОВ ЄВРОПИ МОЛИЛИСЯ ЗА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ КОНТИНЕНТ

Щороку на таку молитву збираються в різних столицях Європи. Цього року молитва проходила в Києві – у церкві на вул. Кар'єрній, 44, яка саме цього дня – 10 листопада – відзначала своє 45-річчя.

Старші священнослужителі національних п'ятидесятницьких Церков з Австрії, Боснії, Бельгії, Норвегії, Швеції, Франції, Словенії та Фінляндії долучилися до київських братів та сестер для молитви за конкретні потреби різних регіонів Європи.

Директор департаменту зв'язків УЦХВС Юрій Кулакевич представив гостей. Першим у молитві присутніх повів очільник П'ятидесятницької європейської спільноти (Pentecostal European Fellowship) Пелле Горнмарк зі Швеції.

«Наша загальноєвропейська п'ятидесятницька спільнота – це приблизно 60 національних об'єднань у різних країнах, – сказав Пелле Горнмарк. – Я вірю, що пробудження з великою силою прийде

на цей континент. І найкращий спосіб принести його в Європу – прийти з молитвою перед престол Господній».

Лідери інших національних об'єднань повели в молитві за потреби окремих європейських країн. Вони ділилися відкриттями та закликали до молитви за такі загальні потреби, як мир в окремих регіонах, відкриття нових церков та зміцнення в Дусі Святому.

Завершуючи молитву, Пелле Горнмарк сказав присутнім у залі: «Дякую за вашу ревність та посвяту справі місії в нашому спільному європейському домі. Хочемо ваш місіонерський настрій повезти з собою додому».

chve.org.ua

У суботу, 2 листопада 2019 року, у приміщенні Київської церкви «Благодать» (Софіївська Борщагівка) відбулася Всеукраїнська конференція педагогів-християн.

У заході взяли участь близько 200 делегатів з різних куточків України. Освітняни зібралися на конференцію, щоб об'єднати зусилля у спільному просвітницькому служінні.

Ті, хто покликаний сіяти в дитячі душі розумне, добре і вічне, самі потребують посіву з боку духовних наставників та благословення і молитви церкви. Тому серед тем, які порушували на конференції, були питання ролі і місця вчителя у місцевій євангельській громаді, а також шляхи підвищення кваліфікації, законодавче забезпечення діяльності, можливості популяризації професії педагога серед

СТВОРЕННЯ АСОЦІАЦІЇ ПЕДАГОГІВ УЦХВС

християн тощо.

Під час пленарного засідання керівник департаменту освіти УЦХВС Віктор Вознюк та перший заступник старшого єпископа УЦХВС Анатолій Козачок задали тон всьому заходу, міркуючи про важливість професії педагога та роль учителя-християнина на сучасному етапі становлення нашої держави.

Після секційних занять відбулася цікава панельна дискусія під модеруванням секретаря департаменту освіти УЦХВС Богдана Галюка на тему «Вчитель-християнин як місіонер» за участю старших служителів і досвідчених педагогів.

Під час конференції провели також установчі збори щодо утворення нової громадської організації «Асоціація педагогів-християн УЦХВС» (назва ще узгоджується). Делегати поблагословили членів

комісії, яка разом з юристами буде працювати над реєстрацією Асоціації. А крім того, висловили побажання, щоб такі конференції стали щорічними.

Завершив захід словом та молитвою старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко.

«У наш час Бог відкрив широкі можливості для Церкви. Можливо, це вже останній заклик для українського суспільства, щоби піднятися із трясовини колишньої системи – брехливої, злодійської, атеїстичної... Велику роль тут відіграє просвітницька робота. Ісус усе Своє земне життя присвятив навчанню. Він ходив і

НА ДЕВ'ЯТОМУ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОМУ ЛІДЕРСЬКОМУ ФОРУМІ СЛУЖИТЕЛІ ЦЕРКОВ ШУКАЛИ ШЛЯХІВ ОЗДОРОВЛЕННЯ СУСПІЛЬСТВА

6-9 листопада 2019 р. в Києві проходив дев'ятий Східноєвропейський лідерський форум. Це унікальна платформа, на якій лідери з церков різних деномінацій України, Білорусі, Росії, Чорногорії, Латвії, Литви, Фінляндії, Молдови, Голландії та США шукають відповіді як на внутрішньоцерковні, так і на суспільно важливі питання.

Лекції, семінари, ток-шоу, круглі столи порадували актуальністю та різноманітністю тем. Кожен учасник мав нагоду обрати з-поміж 12 тематичних секцій найцікавіші. Для когось це були «Університет», «Медіа», «Церква і громадянське суспільство», а для когось – «Бізнес», «Душеопікунство і соціальна робота», «Сімейне служіння» тощо.

Спікери аналізували стратегічно важливі сфери життя суспільства, говорили про закономірності поширення ідей і їх вплив на хід історії, про християнське мислення, політичну теологію і ще на понад 100 інших актуальних тем. «Залучення християн до вирішення

глобальних проблем – це, безперечно, потрібна і важлива інвестиція в майбутнє України. Хто, як не Бог через слухняних Йому людей здатний докорінно оздоровити суспільство?», – зазначив директор СЕЛФ Ярослав Лукасик.

На десятий ток-шоу дискутували про майбутнє національних держав, деформацію прав людини, ворожість політичного мейнстріму до традиційної сім'ї, біблійний погляд на капіталізм і соціалізм, виклики цифрової епохи в донесенні Євангелія тощо. Експертами на ток-шоу були відомі спікери: Ярослав Лукасик, Зміцер Дашкевич, Сергій Головін, Сергій Демидович, Андріан Буковинський, Роман Шеремета, Ганна Турчинова, Антоній Бокун, Євген Савочка та інші.

На загальних ранкових і вечірніх служіннях проповідували пастор, проповідник, релігієзнавець Денис Подорожний і вчитель, доктор філософії в богослов'ї Лео Франк. На одному із загальних зборів відбулася молитва за народи, яку вели перший заступник старшого єпископа УЦХВС, пастор церкви «Філадельфія» Анатолій Козачок, білоруський пастор Антоній Бокун і президент Баптистського союзу в Польщі пастор Матеуш Віхари.

Наступний – десятий Східноєвропейський лідерський форум заплановано на 4-7 листопада 2020 року.

навчав. І нам треба навчати», – наголосив старший єпископ, усяляко підбадьорюючи вчителів служити дітям, їхнім батькам та своїм колегам без страху і сумніву, з надією на Господа.

chve.org.ua

Йоганнес Юстус
Єпископ Союзу
євангельських церков
Німеччини

Моя мета – фокусуватися на дорученні, яке дає Господь. У кожної людини багато бажань та мрій. Однак має реалізуватися Божа ціль.
Згадаймо, якою могутньою була Римська імперія за часів Христа. І десь на околиці, у якомусь Єрусалимі, стоїть хрест. Ніхто тоді ніколи б не повірив, що через цей хрест Ісус Христос, маючи доручення від Отця Небесного, опанує всім світом. Доручення завжди починається з малого. Та коли ми фокусуємося на дорученні, появляються величезні можливості. В історії Ізраїлю був час, коли від стін Єрусалиму не залишилося нічого, окрім руїн. Для всіх це були руїни, але для Неємії вони стали будівельним матеріалом.

Цього року ми відкрили церкву в Туреччині. Коли я провів там перше служіння, хтось із натовпу викрикнув: «Ти з грішної, розпусної Німеччини. Там ніколи нічого нормального не буде». «Але ми там – світло і сіль», – відповів я.
Туди, де руїни, Господь посилає Своїх синів і дочок, щоб з руїн побудувати храм. Так і в нашому житті. Якщо всередині у тебе руїни, в родині – руїни, то це хороший будівельний матеріал для Господа. Так і в країнах Європи: руїни – будівельний матеріал для Господа.

Повідомлення отримано. Усе залежить від нашої реакції

Симон Бошман
Пастор, працівник
місії «Неемія»

«І сталося в місяці нісані, двадцятого року царя Артаксеркса, було раз вино перед ним. І взяв я те вино й дав цареві. І я, здавалося, не був сумний перед ним.
Та сказав мені цар: Чому обличчя твоє сумне, чи ти не хворий? Це не інше що, як тільки сум серця... І я вельми сильно злякався! І сказав я до царя: Нехай цар живе навіки! Чому не буде сумне обличчя моє, коли місто дому гробів батьків моїх поруйноване, а брами його попалені огнем!.. І сказав мені цар: Чого ж ти просиш? І я помолвився до Небесного Бога, і сказав цареві: Якщо це цареві вгодне, і якщо раб твій уподобаний перед обличчям твоїм, то пошли мене до Юдеї, до міста гробів батьків моїх, і я відбудую його! І сказав мені цар (а цариця сиділа при ньому): Скільки часу буде дорога твоя, і коли ти повернешся? І сподобалось це цареві, і він послав мене, а я призначив йому час» (Неем. 2:1-6).

МОЯ МЕТА

«А вони сказали мені: Позостали, що лишилися з полону, там в окрузі, живуть у великій біді та в ганьбі, а мур Єрусалиму поруйнований, а брами його попалені огнем...» (Неем. 1:3).
Неемія отримав повідомлення. Ми також отримали повідомлення про те, що відбувається з Німеччиною, з Україною... Я бував в Україні – такі ж руїни, як і скрізь. Грішний світ, але Господь бере Своїх синів і дочок і робить різницю між храмом і руїнами.
Неемії повідомили, що ситуація дуже погана. Він міг поплакати. Але він взявся щось робити. Ми тут, у світі, для того, щоб зробити різницю, у нас є доручення від Господа – нести спасіння.
Реакція Неємії мені подобається. Він каже: якщо стіна зруйнована, я хочу її відбудувати. Ситуація погана, але в мене є хороша думка, я маю доручення – вести цю стіну, захистити мій народ.
Від нашої реакції залежить все. Господь дав нам Духа Святого. Господь дав силу з неба. Господь дав людей. Ми можемо вдома сидіти і плакати, нарікати, лаятися, а можемо встати і сказати: «Господи, я тут, пошли мене».
Кожному з нас важливо зрозуміти, яке доручення дав Господь. «Не може людина нічого приймати на себе, якщо не буде дано їй з неба» (Ів. 3:27).
Торік я був в Сирії, у Дамаску, – ми там відкриваємо біблійну школу. Мене часто запитують: «Ти не боявся туди їхати». – «Звичайно, боявся». – «А чому тоді їхав?». – «Бог мені це доручив».
Коли Неемія постав перед царем, він плакав.

Він не мав права показуватися в такому стані перед царем і міг за це поплатитися головою. Але для нього настільки важливим був його народ, що він не побоявся ризикувати своїм життям.
Господь шукає людей, які готові віддати все, щоб Царство Боже будувалося. Тому Неемія і сказав: «Якщо це цареві вгодне, нехай дадуть мені листи до намісників Заріччя, щоб провадили мене, аж поки не прийду до Юдеї, і листа до Асафа, дозорця царевого лісу, щоб дав мені дерева на брусся для замкових брам, що належать до Божого дому, і для міського муру, і для дому, що до нього ввійду. І дав мені цар в міру того, як добра була Божя рука над мною» (Неем. 2:7-8).
Він отримав не тільки дозвіл царя, а й відпустку. Коли ми отримуємо доручення, ми будемо мати можливість це виконати.

Ось я, пошли когось іншого?..
Та коли Господь мені каже: «Обніми зі Мною всю земну кулю», я відповідаю: «Пошли когось іншого». Вам це знайомо? Коли Господь каже: «Я хочу, щоб ти це зробив», я відповідаю: «Господи, я не знаю англійської мови». Господь каже: «Вчи англійську мову, щоб ти міг набувати народи». – «Я вже старий, мені 62 роки».
Та Господь далі говорить: «Учи англійську мову, концентруйся і роби все можливе, щоб придбати народ, який тебе оточує».
Мені довелося вчити англійську мову. Я вчу її вже три роки і навіть Біблію читаю англійською. Бо якщо Господь дає доручення, я готовий його виконувати, тому що Його рука буде зі мною.
Нам потрібно, щоб небо доторкнулася до землі, а воно торкається тоді, коли Господь дає доручення. Тому й написано: як на небі, так і на землі. Це відбувається тільки тоді, коли ми в дорученні Господнім.

Доручення і реакція
Отже, Неемія в дорученні Господнім, і все буде прекрасно. Але як на це зреагувало його оточення?
Перша реакція – **докір**. «І почув це хоронянин Санваллат та аммонітянин раб Товія, і араб Гешем, і сміялися з нас, і погорджували нами й говорили: Що це за річ, яку ви робите? Чи проти царя ви бунтуєтесь?» (Неем. 2:19).
Хто ти такий? Куди лізеш? Господь дав доручення, цар дав можливість, однак оточення не в захваті. Не дивуйтеся – це нормальна стратегія диявола, він завжди намагається зруйнувати нашу роботу.
Один з наших синів почав приймати наркотики. Я волав до Господа: «Що я зробив у своєму житті не так? Чому Ти мене караєш?». Господь відповів: «Якби Я тебе карав за все, що ти робиш неправильно, ти б уже не жив. Я тебе не караю. Вчися любити сина так, як Я його люблю».
Мені люди кажуть: хто ти такий? У тебе сім'я грішна. Ти не зможеш робити те і те. Це докори.

Але я буду служити Господу і будувати Церкву Божу. Тому коли вам дорікають, ви – на правильному шляху.
Друга реакція – **глузування**. «І сталося, як почув Санваллат, що ми будемо того мура, то він запалився гнівом, і дуже розгнівався, і сміявся з юдеїв. І говорив він перед своїми братами та самарійським військом і сказав: Що це роблять ці мізерні юдеї? Чи їм це позоставлять? Чи будуть вони приносити жертву? Чи закінчать цього дня? Чи оживлять вони ці каміння з куп порошу, а вони ж попалені?» (Неем. 3:33-34).
Коли ви будете щось будувати, люди говоритимуть: «Ти жалюгідний. Що ти будеш? Хто ти такий? Ти нікчема». Вони будуть сміятися, але Господь з нами. Служіть Господу.
Третя реакція – **погроза**. «І сталося, як почув Санваллат, і Товія, і араби, і аммонітяни, і ашдоняни, що направляється єрусалимський мур, що виломи в стіні стали затарсовуватися, то дуже запалилися гнівом. І змовилися вони всі разом, щоб іти воювати з Єрусалимом та щоб учинити йому замішання» (Неем. 4:1-2).
Проти вас підуть війною. Люди будуть ненавидіти вас, будуть повставати, але Господь з вами. Тому я хочу підбадьорити вас: де б ви церкви не будували, сатана ніколи не буде захоплюватися цим. Він завжди проти Церкви Ісуса Христа, але він ніколи не подолає її. Не бійтеся погроз.
Четверта реакція – **лукавство**. «... То послав Санваллат та Гешем до мене, говорячи: «Приходь, і вмовимося разом у Кефірїмі в долині Оно!». А вони замишляли зробити мені зло...» (Неем. 6:2).
Вони хотіли запросити Неемію на бенкет і там його вбити. Нас запрошують на грішні шляхи, пропонують різні можливості. Люди будуть лукавити, щоб ми залишили доручення Господа.
Неемія не перестає фокусуватися на дорученні. Однією рукою вони вдень працювали, а в другій тримали зброю. Так і ми, коли працюємо для Царства Божого, повинні бути сфокусовані на дорученні. Хай навіть навколо все розвалюється, та ми знаємо, що Господь з нами.

Кінцевий результат
«І послав я до них послів, говорячи: Я роблю велику працю, і не можу прийти. Нащо буде перерва на цю працю, як кину її та піду до вас?» (Неем. 6:3).
Неемія говорить: у мене велике доручення. Мені ніколи займатися з вами балаканиною.
Наш п'ятидесятиницький союз за останні два роки зріс на 12%. За останні чотири роки ми насадили 100 церков. Тому коли вам розповідають, що в Німеччині нічого не працює, це неправда. Ми прекрасно працюємо. Чому? Ми навчилися фокусуватися на дорученні. Найголовніша справа стала головною.
Раніше, коли вона була другорядною, Господь не благословляв. Він благословляє тільки головну справу. А головна справа – це спасіння.
В Ісуса Христа було доручення спасти весь світ. І Він це зробив.
Неемія виконав своє доручення, і за 52 дні стіна була відновлена.
Яке твоє доручення?

УСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МАЛОГО

Емоції тут відіграють останню роль. Емоційна база – це найгірше, на що ми можемо спиратися або чим можемо керуватися. Ми всі давно з вами в служінні і чітко розуміємо, що Бог має план.
Той цар або той дух, який всіма силами намагався зруйнувати, знищити, буквально з корінням виврати все божественне, начебто досяг того, що хотів, про що мріяв, заради чого жив. Народ у рабстві, місто зруйноване, храму не існує. І зраділо пекло. Але ось тепер цей цар раптом починає з благоволінням давати рекомендаційні листи, посилає підтримку, піклується. Це чудо.
Як висловив Неемія свою мету? «Місто дому гробів батьків моїх поруйноване». Якщо мета або один з принципів нашого служіння – турбота про дім гробів, тоді нам прапор в руки. Нам буде зелене світло, тоді навіть пекло заспокоїться. Коли тільки турбота про дім гробів батьків, про могили, про те минуле, про те, що було, то навіть дружина царя скаже: «Підтримаймо цю добру справу».
Неемія був дуже розумною людиною. Він говорить одне, а чинить правильно. Я бажаю всім нам чинити правильно, бути мудрими. Напевно, Дух Святий його скерував, дав йому точку зору.
«І почув про це хоронянин Санваллат та раб аммонітянин Товія, і було їм прикро, дуже прикро, що прийшов чоловік клопотатися про добро для Ізраїлевих синів» (Неем. 2:10).
Виявляється, мета приходу Неємії – це сини Ізраїлеві, це майбутнє. Майбутні пророки, майбутні царі, майбутні священники.

Історія ізраїльського народу багата на героїв віри, потужних священників, пророків, царів. Але мета і сенс цього Божого слуги – турбота про майбутнє.
Неемія пророче бачив, пророче передчував, що двори храму будуть відбудовані, служіння відновиться, відбудують стіни, хтось заходитиме воротами.
Взагалі, ворота потрібні для того, щоб хтось туди заходив. Щоб люди знали, як зайти, і не лазили якимось іншими шляхами, як злодії і розбійники. І ці ворота повинні бути відновлені.
Ворота – це принципи Євангелія, принципи насадження Божого Царства. Вони є, і їх неможливо зрушити, вони мають стояти. Кожні ворота мають свою назву, своє призначення. І як чудово, що Слово Боже перекладене на такі різні мови. І воно говорить нам, за якими принципами, як і на підставі чого будувати Боже Царство, служити і відбудовувати руїни.
Молюся, щоб Господь сфокусував нашу увагу, у чомусь – поправив, у чомусь – запалив на ще більші ревності за домом Господнім, за народом Божим, за тих, хто сьогодні в рабстві, хто блукає, приречений на смерть.

Борис Зудерман

ЧОМУ Я НЕ БОЮСЯ СМЕРТІ?

Молодіжна конференція. Я сиджу попереду, серед старших, а переді мною - кілька сотень молодих людей. Кілька сотень вродливих облич, завзятих усмішок, блискучих очей. Прекрасний спів, хвилюючі свідчення, талановиті вірші.

Ось ведучий оголошує виконання пісні під назвою «Чи хочеться в небо?». Наперед виходить невелика музична група, молода сестричка бере мікрофон. Років їй так 16, очі виблискують, губи тремтять, здається, дай їй привід, вони тут же розповзуться в широкий усмішці. У залі хтось пирснув, але погляди старших братів одразу ж поновили тишу.

Щось несумісне було в цьому виконанні. Якби вийшла, спираючись на тростину, старенька, втомлена від тяжкої земної долі сестра, ми всі їй одразу б повірили. Як тут не хотіти на небо?! Але тут... Яке небо? Адже їм ще жити й жити! Їздити з молодно по церквах, ходити в походи. Закохатися й бути коханою, не спати цілу ніч від хвилювання й шепотіти: «Він – не він? Любить – не любить?». Потім мати гарного чоловіка й чарівних діток. Ходити на роботу й об'їздити білий світ. Мати свій будиночок і його облаштувати.

Дивлячись на обличчя учасників молодіжної конференції, мені стало ясно, що більшість із них не кинуться займати місце в черзі до вічної обителі. Більшість іще хочуть пожити. Хоча були й винятки, але про них згодом.

Кажуть, співзасновник фірми «Apple» Стив Джобс незадовго до своєї смерті сказав: «Ніхто не хоче помирати. Навіть люди, які хочуть потрапити на небеса, не хочуть помирати».

І справді, я знаю деяких літніх християн, які моляться, щоб Господь забрав їх до Себе. Їм начебто дуже хочеться на небо. Але варто їм захворіти, як вони одразу ж або мчать до лікаря, або починають пити всілякі настоянки.

Та що далеко ходити! Коли мені поставили діагноз невиліковної хвороби, моя дружина і я спочатку дійсно все віддали в руки Господа. Та тільки-но з'явилася можливість продовження моїх земних днів, ми відразу за неї вхопилися. А скільки я отримував рецептів, які начебто в корені знищують рак! І все від віруючих людей. Звичайно, перш ніж зважитися на хіміотерапію, ми молилися й радилися з братами.

Ми всі хочемо жити. Хоча в проповідях, піснях і віршах оспівуємо красу небесної батьківщини і бажання потрапити туди. Але це коли-небудь, потім. Коли я досягну віку пересиченого роками Еклезіяста.

Якось нелогічно виходить. Ми віримо в прекрасне вічне життя, але чіпляємося за повне скорботи й страждань земне. Так, нас там чекає щось прекрасне, але ми докладаємо всіх зусиль для продовження земного життя. Нелогічно! Але факт залишається фактом – ми всі хочемо жити. І з тієї простої причини, що іншу форму існування уявити собі

не можемо. Ми не знаємо іншого життя.

Смерть – це щось абсолютно неприродне. Тому що ми знаємо один одного тільки живими. Ми звикли до життя. Ми живемо в тілах, і ми звикли до них. Коли ж життя покидає близьких нам людей, це здається чимось абсолютно неприродним. Тіло, в якому до недавня ще вирувало життя, раптом не реагує. Воно бездиханне, нерухоме, глухе й німе. І до нього не достукатися. Перед нами тільки оболонка людини. Не вона сама, а те, в чому вона жила. Щось дуже важливе залишило цю оболонку, пішло в невідомість. Особистість людини, її емоції живуть тепер десь у іншому місці. Чи вони не живуть взагалі? Відсутність життя в цій оболонці лякає нас. Тому багато людей бояться покійників.

Ніхто не вічний

Поки вона далеко від нас, ми її не боїмося. Навіть жартуємо з приводу смерті. Епікур начебто колись сказав: «Найстрашніше зло – смерть – нас не стосується, бо поки ми існуємо, смерті нема; коли ж вона приходить, нас вже нема».

Поки люди гинуть в Індонезії від повені, ми зітхаємо, співчуваємо, але на цьому все закінчується. Смерть десь далеко. Коли ж ми дізнаємося, що серед загблих є знайомі наших знайомих, усе стає набагато конкретнішим. Якщо ж помирають наші сузісиди або колеги по роботі чи далекі родичі, ми починаємо замислюватися, тому що цього разу смерть пройшла зовсім поряд. Вона стала конкретною, виявляється, вона діє не лише за сімома морями, в Індонезії, але й серед нас.

Була людина: сусід, колега, родич – і раптом її немає. Ми все ще думаємо, що нас вона обійде, вона бере тільки інших. І тут несподівано вона вторгається в нашу сім'ю. І стає страшно. Вона пройшла зовсім близько, вирвала когось із нашого середовища і забрала з собою. Дихнула своїм подихом, промайнула зловісною тінню й пішла далі – шукати наступну жертву. Але колись вона повернеться. Не вічно ж їй обминати нас. Ніхто не живе вічно.

Один із героїв Булгакова говорить: «Людина смертна, але це ще півбіди. Погано те, що вона іноді несподівано смертна». Коли у віці 79 років помер мій батько, ми, звичайно, тужили. Хоча розуміли,

що колись ця година мала прийти. Та коли загинула наша 26-річна дочка, це був жорстокий удар. Несподіваність смерті, її непередбачуваність жахнули нас. Було таке відчуття, що сталася якась помилка. Ну не її ж черга! Рано! Чому це дочка раніше за мене пішла цим шляхом? Адже спочатку смерть повинна забрати моїх батьків, потім мене, і лише потім – дочка. Такий логічний порядок. Чи, можливо, ми самі такий порядок вигадали?

Роздумуючи над усім цим, я дійшов висновку, що, мабуть, проблема не в смерті, а у вмиранні. Бути вічно в раю у Господа добре й чудово, але помирати – ось чого ми боїмося.

Останній ворог Бога

«Як ворог останній – смерть знищиться» (1 Кор. 15:26). Смерть є, і вона – останній ворог. Останній – тобто такий, що чинитиме опір до останнього, але врешті-решт теж буде переможений.

Народна уява у фольклорі надавала смерті різних образів. До когось на підвіконня прилітала пташка, і вмираючий бачив у цьому знак своєї скорої смерті. До тургенівської Лукерії з «Записок мисливця» вона явилася в образі дивної жінки, яка обцяла незабаром її забрати. У більшості народів смерть зображається як стара жінка, у європейців же вона чоловік з каптуром, якого він насуває на голову, з перекинутою через плече косою. І якщо смерть виглядає з-під каптура, то це звичайно мертвий, безликий череп.

Біблійна енциклопедія Бракгауза відзначає: «Смерть зображається в Біблії як персоніфікована, супротивна Божої сила, яка, будучи ворогом життя, загрожує йому, руйнує його і, врешті-решт, перемагає людину, розриваючи всі її зв'язки із навколишнім світом. З часів Адама влада смерті над людьми загальна й стосується всіх без винятку. Смерть є наслідком і плодом гріха. Не дотримуючись заповіді Бога і вдаючись до гріха, людина опиняється під владою смерті».

Гріх, смерть, страждання – усе це має спільне походження. Який розподіл функцій між ними, ми не знаємо, про це Біблія говорить дуже мало. Хіба що: «Тому-то як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у

всіх людей через те, що всі згрішили» (Рим. 5:12); «Бо заплата за гріх – смерть» (Рим. 6:23).

Ми всі, і навіть найбільш праведні з нас, підвладні смерті. Закон смерті спрацює в нас. Жодній людині не вдалося його уникнути. Навіть наш Спаситель помер на Голгофському хресті.

Але якщо ми за життя звернулися до Господа за прощенням наших гріхів, прийняли рішення йти за Ним і служити Йому, то відразу після смерті нас підхоплять надійні руки Спасителя.

Хтось сказав: «Пам'ять про те, що я помру, – найважливіший інструмент, який допомагає мені приймати складні рішення в житті. Тому що все інше – чужа думка, уся ця гордість, побоювання провалу – всі ці речі зникають перед обличчям смерті, залишаючи лише те, що дійсно важливе.

«А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: «Поглинута смерть перемогою!». Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1 Кор. 15:54-55).

«Смерть же то ад були вкинені в озеро огня-не» (Об. 20:14).

«І Бог кожному сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті – ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об. 21:4).

Чи хочеться в небо?

Повернімося до молодіжної конференції, згаданої на початку цієї статті. Серед кількох сотень молодих людей я звернув увагу на двох, які не мали ніякої перспективи. В усякому разі, мені так здалося.

В одному з проходів стояла інвалідна коляска. Хтось привіз із собою брата або друга – молодого хлопця з ДЦП. Іноді він видавав якісь незрозумілі звуки, іноді його тіло починало згинатися й сіпатися. Я не знаю, що до нього доходило й що він розумів. Взагалі, у таких людей дуже позитивне ество, і вони схильні завжди усміхатися. Коли виконувалася пісня про небо, він увесь перетворювався на усмішку. Можливо, він цю пісню знав, а може, мені все це лише здалося.

Праворуч від мене, у другому ряду, сиділа молодша сестра, з якою я коротко встиг переговорити до конференції. Вона була дуже хвора – інвалід із дитинства. Жила з бабусею на жебрацьку інвалідну пенсію. Батьки зникли, коли вона була ще маленькою. Від життя вона нічого не чекала, хіба що гуманітарної допомоги із заходу або що хто-небудь із церкви нагодує. Хлопець, сім'я, мобільний телефон – про це навіть мріяти не сміє, та й залишилося їй жити, за прогнозами лікарів, десь років зо два.

Ось для кого небо – реальність, конкретна мета. Вона слухала пісню, сяючи від щастя. Солістка помітила це й десь на четвертому куплеті легким жестом змахнула сльозу. Я почав її подумки підбадьорювати: «Сестричко, викладайся. У залі є хтось, кому ця пісня потрібна! Кому дуже хочеться потрапити на небо. Але необхідно здолати останні сумніви й страхи».

Коли солістка легкою ходою поверталася на своє місце, вона пройшла повз хлопця в колясці. Він забурмотів щось радісне й простягнув до неї руки. Вона поглядила його по голові й пішла далі. Ззаду мені хтось шепнув, що це її брат. Ось, виявляється, для кого вона співала...

Тільки вдячне серце готове прийняти Божу силу і побачити Боже чудо

Ми маємо всі підстави бути вдячними Богові. Бог нас спас від вічної загибелі. Уже цього досить, щоб навіки бути вдячними. Та люди – то люди. З десятих прокажених, що отримали зіцлення, вернувся подякувати Ісусу лише один. І це показник. Тому що бути вдячними або бути невдячними – це не вибір, це стан серця. Недарма Писання багато разів акцентує на необхідності мати вдячне серце.

«І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте!» (Кол. 3:15).

«Дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа» (Еф. 5:20); «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6).

Щоб вдячне серце стало нашою суттю, перестаньмо скаржитися, нарікати, виявляти незадоволення – хай би там що було в нашому житті. Пам'ятаймо, що все, що ми маємо, усе, чого ми досягли в житті, нам дав Бог. І виробімо в собі звичку ні дня не проводити, не подякувавши Богові. А дякувати є за що від ранку і до ночі.

Навчитися цього дуже важливо: «Хто жертву подяки приносить, той шанує Мене; а хто на дорогу Свою уважає, Боже спасіння йому покажу!» (Пс. 50:23).

ЩЕ РАЗ ПРО ПОДЯКУ

«Подяку складайте за все, бо така воля Божа про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18).

Хто з нас не знає цього вірша? Хто хоча б раз у житті не казав: «За все слава Богу», коли нам співчували у якійсь біді. І наше «за все слава Богу» означало: не знаю, чому таке сталося зі мною, але за все дякую Богові, тому що написано, що так треба робити.

Чи правильно так розуміти цей заклик апостола Павла? І як навчитися за все дякувати? Адже така Божа воля для всіх нас.

Прикладом у цьому можуть послужити Павло і Сила. У Новому Заповіті описується одна цікава подія. Вони йшли на молитву, але в результаті їх побили і посадили до в'язниці, закувавши руки і ноги у кайдани. І що апостоли там робили? «А північної пори Павло й Сила молилися, і Богові співали, а ув'язнені слухали їх» (Дії 16:25).

Складається враження, що апостоли знали щось, чого не знали інші люди. Вони вміли дякувати

Богові за всі обставини життя, тому що були переконані: вони там, де їх привів Бог. Тому вони молилися і співали.

Слово «співали» вказує на характер молитви. Коли ти жалієшся і плачеш, ти співати не будеш. Спів – це наслідок радісного і спокійного серця.

Наслідок правильної позиції

І що сталося далі? Бог так потрусив основи в'язниці, що всі двері відчинилися, а кайдани з усіх поспали. Темничний сторож, думаючи, що всі втекли,

хотів заподіяти собі смерть, але «Павло скрикнув голосом гучним, говорячи: Не чини собі жодного зла, бо всі ми ось тут! І сторож забрав їх того ж часу вночі, їхні рани обмив, і охристівся негайно він сам та його всі домашні. І він їх запровадив до

дому свого, і поживу поставив, і радів із усім домом своїм, що ввірував у Бога» (Дії 16:26-34).

Начальники міста, довідавшись, що Павло і Сила – римські громадяни, налякалися, прийшли і перепросили їх.

Ось наслідок правильної позиції серця: вони, побиті, поранені, закуті у кайдани, не нарікали, але славили за все Бога і дякували Йому. І Бог зробив чудо, перемінивши зло на добро.

Сергій Линник
Єпископ
Санкт-Петербург

Початок минулого століття був ознаменований потужним спалахом п'ятидесятиницького руху. Його не сприймали, критикували – і не лише невіруючі люди. Проте Дух Святий робив Свою працю – і до сьогодні цей рух найшвидше зростає з-поміж усіх інших християнських рухів. Навіть за два останні роки лауреатами Нобелівської премії стали наш брат – прем'єр-міністр Ефіопії і наша сестра з Конго.

Церкву Божу не розчавити. Вона буде рости, буде прогресувати. Господь даватиме благодать, мужність, могутність народу Своему.

Перш ніж зійти на хрест, Ісус помолився молитвою, яку називають первосвященницькою. Головна тема цієї молитви – єдність віруючих один з одним і з Богом. Хтось сказав, що, на жаль, коли Дух Святий буде забраний з землі, деякі церкви цього навіть не помітять.

Церкви різні, тому Христос і молився: «... щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно...» (Ів. 17:21-23).

Христос просить про єдність, щоб християнство не перетворилося на філософію, на якийсь політичний рух або якусь мораль. Він просить, щоб віруючі люди мали спільність з Богом і між собою.

Проте вже в першому столітті виник ряд конфліктів на основі старих релігійних поглядів. Згадаймо, як апостолу Павлу довелося вирішувати ці питання, тому що язичники почали каятися.

«Отож, благодаю вас я, в'язень у Господі, щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покірною та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх. А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:1-7).

Відкрити серця для влади

Послання до Тимофія апостол Павло пише в складній політичній реальності – віруючих переслідували, вже були мученики за Слово Боже, чинилися жорстокі розправи над християнами. І в такій обстановці Павло пише: «Отже, перш над усе я благодаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителю нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2:1-4).

У країнах Європи, де панує свобода, і в країнах, де є гоніння, нам, віруючим людям, потрібно відкрити серця для тих, хто при владі. Про них треба молитися, до них треба йти, де тільки буде така можливість, тому що вони потребують Слова Божого.

Ми – вихідці з часів, коли для наших начальників ми були ворогами. Вони нас ненавиділи, але і в

ті важкі часи таємно кликали до себе тих, хто з любов'ю ніс Євангеліє, і намагалися поговорити з ними. Я впевнений, що у всіх країнах є свої Никодими. Ми, як найпрогресивніший християнський рух у світі, повинні розширити своє серце, щоб прийняти не тільки наркоманів і алкоголіків, нещасних, які втралили все, але і представників влади.

Не віддаляймося, бо інакше прийдуть інші

Один із найсильніших ударів по церкві був зроблений, коли вона поділилася на елітне священство і парафіян. Дух Святий через ап. Петра зауважує цей момент.

«Тож благодаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співчасник слави, що повинна з'явитись: пасіть стадо Боже, що у вас, наглядуйте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не панують над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архипастир з'явиться, то одержите ви нев'яжучого вінка слави. Також молоді, коріться старшим! А всі майте покірну один до одного, бо Бог протривить нас гордим, а смиренним дає благодать! Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив» (1 Петр. 5:1-6).

Дуже нелегко вчити людей послуху і підпорядкування, особливо в наше постмодерністське століття. Важливо, щоб ми зберегли єдність, щоб не були розділені і відокремлені якимось елітним прошарком від народу Божого. Якщо ми не будемо близькими з людьми, якими покликані опікуватися, Бог пошле по благодаті Своїй в їхнє життя інших лідерів, і вони їх піднімуть.

Ні геллена, ні юдея...

Наступна проблема єдності – міжнаціональні питання. Павло писав: «... та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її, де нема ані геллена, ані юдея, обрізання та необрізання, варвара, скита, раба, вільного, але все та в усьому Христос» (Кол. 3:10-11).

Дуже багато нюансів і конфлікти виникають на національному ґрунті. Нам треба берегти свої серця, тому що це руйнує єдність. Апостол Павло писав: «... нема ані геллена, ані юдея, обрізання та необрізання, варвара, скита, раба, вільного...» Та диявол втручається в ці відносини, щоб розірвати єдність.

Де розірвано єдність, там будуть конфлікти. А де конфлікти – там безлад та всяка зла річ. Так написано в Біблії. З цим питанням колись зіткнулися апостоли (Дії 15). Коли Павло вирушив проповідувати

язичникам, вони стали вище всіх культурних аспектів.

Дуже важливо вміти відокремлювати питання культури від істини Слова Божого. Тому що Бог не просто привів українців до Іспанії, щоб вони рятували всіх українців, які живуть там. Господь хоче торкнутися іспанців, які століттями не чули простого Євангелія. Ця країна століттями була закрита для простого Євангелія. Бог сьогодні дав прекрасний шанс для Іспанії. Якщо ми зайдемо в якісь свої культурні аспекти, ми не досягнемо цих людей.

Є моменти святості, і ми повинні твердо стояти на них. Але тільки завдяки розумній позиції служитель, не переламаючи все, може навчити, допомогти піднятися.

Єдність – підстава повної радості

«Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любові, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум! Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покірі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших. Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будиши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокоїв Себе, будиши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:1-11).

Церква в Филипах була особливою. Апостол Павло писав до них із в'язниці. І писав в радості. Коли він думав про них, у нього поліпшувався настрій.

Вони не були якимись суперхризматичними, але у своїй простоті включилися в проповідь Євангелія. Почали відкривати свої гаманці, будучи незаможними – адже жили на околиці Римської імперії, у небагатій місцевості. І серед великої бідності вони робили величезні пожертви.

Бог відкриває наші гаманці в бік єдності Тіла Божого. Слава Богу, що культура фінансування Божого Царства поширюється.

Була в тій церкві і одна невелика проблема – дві сестри, які працювали з Павлом, поскардалили між собою. В інших перекладах ясно написано, що їх ніхто не міг помирити. Ми теж можемо бачити сьогодні такі моменти. Але загалом ця церква була просто ідеальною. Павло пише до них: «Отож, коли є в Христі яка заохота, коли є яка потіха любові, коли є яка спільнота духа, коли є яке серце та милосердя, то доповніть радість мою: щоб думали ви одне й те, щоб мали ту саму любов, одну згоду й один розум!» (Фил. 2:1-2).

Якщо хочете зробити мою радість повною, то майте єдність.

Через двері, а не вікно

Слава Господу за місіонерів і служителів, які розіхалися по всьому світу. У кожній країні свої

плюси і свої мінуси, своя культура. Ми не повинні розбиратися у всіх нюансах, ми просто повинні нести Євангеліє.

Я впевнений, що треба зберігати відносини з нашим корінням. Не знаю, чи комусь ще так пощастить, як нам, адже ми виховувалися біля ніг великих страждальців, які платили за свою віру життям, долями і сім'ями.

Ті вихідці з Радянського Союзу, які порвали зі своїм корінням, – де вони сьогодні? На звалищі історії! Бог зняв Свою охорону.

Дуже важливо зберегти відносини і не хизуватися. Ідеш у своє село – поведься так, щоб тебе зрозуміли.

Апостол Павло одного разу зіткнувся з апостолом Петром і викрив його в неправильній поведінці. Проте у всіх посланнях і далі ставиться до нього шанобливо, з повагою. Я впевнений, що коли наші брати і сестри будуть створювати правильні відносини там, де сьогодні живуть і працюють, буде дух єдності і порозуміння, і Бог відкриє величезний потенціал для проповіді.

Ісус Христос приніс Євангеліє в усі культури, і ми повинні розділяти, де гріх, а де – культура. Культура – це двері, і якщо ти будеш вдиратися через якісь свої двері, тебе просто не пустять.

Єдність, але не лібералізм

«Отож, благодаю вас я, в'язень у Господі, щоб ви

поводилися гідно покликання, що до нього покликано вас» (Еф. 4:1).

Ми повинні бути дуже обережними, тому що сьогодні єдність розширили до крайнього лібералізму, з якого сміються навіть язичники. Подивіться, що коїться в житті так званих віруючих людей. Нам в Росії дорікають навіть мусульмани, мовляв, подивіться, що ваші віруючі виробляють.

Дуже важливо бути слухняними Духові Святому. Що сьогодні найчастіше викликає розбрат? Гордіня, наші амбіції. Якщо ми хочемо єдності, дивімося на Христа. Він показав нам приклад смирення. Якщо ми не навчимося впокорятися один перед одним, ніякої єдності не буде. У сусіда завжди травичка зеленіша, а гріх чорніший.

До всіх нас сьогодні звернені слова апостола Павла: «... зо всякою покірною та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх. А кожному з нас дана благодать у міру дару Христового» (Еф. 4:2-7).

Пильнуй, як будуєш

Ми всі запрошені до співучасті у Божому плані. При цьому важливо не тільки те, що ми робимо, але й як ми робимо. Апостол Павло радить: «Нехай кожен пильнує, як він будує» (1 Кор. 3:10).

Якість нашої роботи, наше ставлення до обов'язків, наша ревність, щодо справ Господніх, наша турбота про співпрацівників – усе це помічається і оцінюється.

Бог бачить усе і відплачує за заслугами. Ми бачимо менше. Найчастіше бачимо фотографії, а на них – важливих начальників або досвідчених акторів, що зображають бурхливу діяльність. Але в Божій пам'ятній книзі відзначені всі деталі. Деякі з них відзначені і в біблійній історії. У книзі

Неемії читаємо про те, як священники починають відновлювати Єрусалим. Чому священники? Тому що без віри і без надії на Бога ніхто б не почав цю невідому працю.

Священники показують гідний приклад. «І встав Еліяшів, первосвященник, та брати його священники, і збудували Овечу браму. Вони освятили її, і поставляли її двері, й аж до башти Меа освятили її, аж до башти Ханан'їла» (Неем. 3:1).

За їхнім прикладом багато людей ревно взялися за роботу. «За ним ревно направляв Барух, Забаїв син, міру другу, від наріжника аж до входу до дому первосвященника Еліяшіва» (Неем. 3:20).

Цей Барух увійшов в історію як ревний. А ось деякі «шляхетні» зганьбили себе. «А поруч них направляли текоюни, але їхні вельможі не схилили своєї шиї в службу свого Господа» (Неем. 3:5).

Вони й гадки не мали, що їхню поведінку буде помічено, описано і більше того: це залишиться нащадкам як поганий приклад. Вони думали, що вони

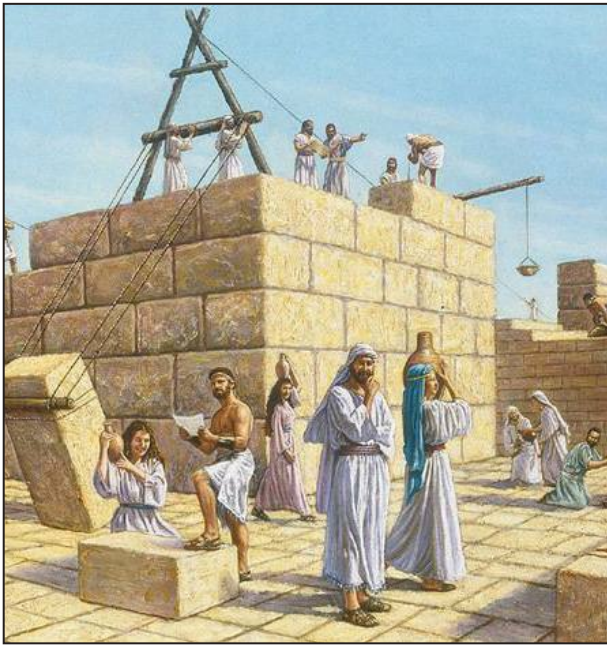
найрозумніші, бо бережуть себе для важливіших справ. А попрацювати «для свого Господа» не вважали за щось важливе.

Але вийшло так, що втралили вони свої імена. Вони не варті бути згаданими серед тих текоюн, які працювали. Відмовившись послужити своєму Господу, знатні та розумні втралили шанс увійти в історію нового Єрусалима.

Хочеться бути Барухом, який «ревно направляв», або священником Еліяшівом, який працював разом із братами. Боюся залишитися осторонь цієї прекрасної історії, випасти з неї.

В історії залишається не той, хто робить собі ім'я (Бут. 11:4), а той, хто будує для Бога.

Михайло Черенков.

НАВЕРНЕННЯ ЧЕРЕЗ СОН, АБО В БОГА Є ПЛАН ДЛЯ КОЖНОГО

Шлях її віри в Бога почався зі сновидіння. Сон перетворив фанатичну джихадистку на глибоко віруючу християнку, котра нині наverts до Христа інших людей.

Естер (нині її звуть так) народилася в 1982 році у строгій мусульманській сім'ї в країні, 97 відсотків населення якої – мусульмани. Вона дуже добре вчилася в школі. Дівчаткам в її місті не дозволяли здобувати середню освіту без дозволу батька чи інших найближчих родичів-чоловіків. Єдиним способом отримати згоду батька на навчання Естер була її згода приєднатися, коли підросте, до консервативної ісламської політичної партії, ціллю якої було перетворення Пакистану на ісламську державу, що живе за законами шаріату.

«Коли я вперше пішла туди, то почула, що мушу робити все, що скаже аллах. А якщо я віддам за нього життя, то на небо потраплю не лише я, але й мої батьки, – згадує Естер. – Я дуже хотіла принести радість своєму батькові, тому що він не проявляв до мене любові, і мене це мучило. Я думала, що коли помру за аллаха, цим потішу його, і він зможе потрапити на небеса. Тому я вирішила стати смертницею».

Та однак дивовижний сон цілком змінив її наміри, – розповідає вона у своїй книжці «Всупереч джихаду». Після публікації 2 червня ц. р. ця книжка стала номером один в «амазонському списку рейтингових переслідувань».

Дівчина розповіла, що коли ще вчилася в школі, то вірила, що ісламська партія займається ділами милосердя по всьому світу, допомагаючи здобувати освіту тим, хто самотужки зробити це не в змозі. Та чим більше Естер залучалася до діяльності цієї організації, тим більше розуміла, які реальні цілі переслідують лідери.

«Чому б нас не вчили, нам завжди казали, що християни і євреї – наші вороги. І землю потрібно очистити від них, змушуючи прийняти іслам або платити «податок невірному», а також вбиваючи.

Коли дівчина сказала батькам, що має намір стати смертницею, вони дуже зраділи. Мовляв, рано чи пізно всі помирають, а така смерть «на славу аллаха» – це великий привілей.

Однак за два дні до запланованої акції Естер побачила уві сні себе на кладовищі – у повній темряві. Вона пробувала знайти вихід, але марно. Та раптом з'явилось світло. У цього світла були руки, долоні і лице. Це була людина, наче зроблена зі світла. І ця людина сказала: «Естер, прийди до мене і йди за мною».

Естер відмовилася. І ще двічі людина повторила свій заклик. І пішла. На її шляху зникали куці і каміння, розчищуючи дорогу. Світло того чоловіка утворило доріжку, і Естер рушила тією доріжкою. Раптом чоловік зупинився біля однієї з могил і повелів комусь вийти. З могил вийшла людина. Естер запитала: «Хто ти, що даєш життя мертвим». І почула: «Я – дорога, і правда, і життя». Потім вона опинилася в дивовижному місці, де стіни сяяли золотом і все було пронизане світлом. І прокинулася.

Сон не давав їй спокою. Що це за чоловік, що назвав її Естер і кликав за собою... Дівчина розповіла про сон своїй однокласниці. Виявилось, що та – християнка. Проте Естер відмовилася помолитися з нею. Тоді та дівчинка принесла Естер аудіокасету і дві книжки. Однією з книжок було Євангеліє від Івана, а касета містила запис всіх чотирьох Євангелій. Естер все це знищила. Проте стати смертницею відмовилася.

А на третій день після свого дивного сну вона познайомилася з Джоном – хлопець відвозив її матір в лікарню на обстеження. Джон не привітав її традиційним ісламським вітанням, і Естер зрозуміла, що він – християнин.

«Чому ви не мусульманин?» – запитала вона. «Чи може іслам дати спасіння?» – «Так». – «Тоді ти не читала Коран – там написано, що аллах повелів Магомету сказати всім його послідовникам: «Я не знаю, що буде зі мною і що буде зі всіма вами».

Естер подумала, що Джон вигадав цей текст, щоб збити її з істинного шляху, і вдома одразу взяла до рук Коран. Джон не обманював – вона знайшла цю суру (розділ).

Але якщо сам лідер не знає, що буде з ним, то що вже казати про його послідовників... І Естер почала читати з Джоном Біблію.

Коли вона прочитала про старозаповітну Естер, то розповіла Джонові про свій сон. Хлопець пояснив, що Йосип також бачив сні, і його сні мали значення, як і її сон. «Ти тут, тому що в Бога є для тебе план».

Потім Джон відкрив Біблію і прочитав: «Я – дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6). Почувши це, Естер

розплакалася. «Я була поганою дівчинкою і збиралася вбивати людей, а Бог прийшов спасти і їх, і мене».

Кілька місяців Естер була таємною християнкою, поки її батьки не захотіли видати її заміж. Тоді вона зізналася матері, що стала християнкою. Мати її побила, але батькові не розповіла, знаючи, як радикально він налаштований щодо християн. Та згодом батько про це довідався і публічно оголосив в мечеті про «відступництво» своєї дочки. Відтепер кожен день міг стати останнім днем її життя. Цілий натовп людей був готовий вбити її за першої-ліпшої нагоди.

Якось вона взяла участь в дискусії із мусульманами-вченими, які зібралися в її домі. І ніхто не зміг загнати її в глухий кут. «Я була посудиною в Божих руках, коли бесідувала з ними», – згадує Естер.

Вона вийшла заміж за Джона, і подружжю довелося переховуватися від її батька, який, почувшись згнаним, привселюдно заявив: уб'є обох. Через два роки переслідувань Джону та Естер з маленькою донечкою на руках вдалося втекти в Малайзію, де воони прожили як біженці дев'ять років.

В Куала-Лумпурі (столиці Малайзії) вони займалися євангелізацією і привели до Христа десятків мусульман і одного сикха. А 2016 року вони отримали дозвіл на переїзд до США, де живуть і досі і несуть служіння в місіонерській організації, що працює серед нехристиянських діаспор США.

«Ми працюємо з різними групами з Марокко, Ірану та Іраку і намагаємося прокласти місток до їхніх сердець і привести їх до Ісуса», – розповідає Естер.

ГОСПОДЬ ЧЕКАЄ НА ПЛОДИ

8 листопада 2019 р. в Київському біблійному інституті святкували випуск студентів очно-заочного навчання. 18 випускників, які навчалися за програмами «Пасторське служіння» та «Християнська педагогіка», отримали дипломи бакалавра та християнського служителя.

Розпочав святкове зібрання Антон Кукса, викладач КБІ та координатор Міжнародної місіонерської школи. Він привітав студентів та працівників закладу з успішним завершенням навчання. Далі з привітаннями до випускників зверталися Сергій Манелюк, ректор КБІ 2001-2019 років, та новопризначений ректор Олександр Довиденко.

Олександр Віталійович залишив випускникам три побажання: щоби в їхньому житті та служінні рясним плодом прославився Господь, щоб вони берегли єдність у церквах та працювали в гармонії з іншими членами Тіла Христового.

Зі словами настанови, підбадьорення та порадами із власного досвіду служіння на ниві Божій до

присутніх зверталися директор Департаменту місіонерського служіння УЦХВС Микола Синюк, декан Євангеліської теологічної семінарії Світлана Сузько, керівник місіонерства відділу благовісту в Київській області Іван Коханевич.

Випускники щиро дякували Богу, керівникам УЦХВС та всім працівникам КБІ за чудову можливість духовного та професійного зростання і становлення, а ще подарували інституту сертифікат на придбання комп'ютера в бібліотеку.

Музичним супроводом служили гурт церкви «Джерело життя» (с. Велика Снітинка) та подружжя Анатолія і Юлії Коренівських.

Заключне слово до молитви благословення сказав старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко. Зачитавши текст: «Тим прославиться Мій

Батько, якщо великий плід принесе те і будете Моїми учнями» (Ів. 15:8), священнослужитель наголосив, що Господь чекає від нас плодів.

Плід уст – вдячність. «Отож завжди приносимо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять» (Євр. 13:15).

Плід рук – добрі діла. «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Плід духа – щоденна поведінка. «Любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, ласка Снітинка» (Гал. 5:22).

Церемонія випуску завершилася врученням дипломів, привітаннями, яскравими фото та смачною гостинною для всіх присутніх.

Ілона Чернійчук.

ВЧИТЕЛІ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У ПІДГАЙЦЯХ ШУКАЛИ ВІДПОВІДЬ НА ПИТАННЯ, ЯК ЗБЕРЕГТИ ПОКОЛІННЯ

«Навчаючи інших, пильнуй за собою!» – таку тему мала регіональна конференція керівників недільних шкіл, що пройшла 2 листопада 2019 р. у домі молитви церкви «Світло Життя» села Підгайців на Волині. У конференції взяли участь делегати з Волинської, Рівненської та Львівської областей.

Девізом стали слова апостола Павла: «Уважай на самого себе та на науку...» (1 Тим. 4:16).

Багато мудрих порад та практичних рекомендацій для служіння почули учасники конференції. Пастор Василь Паламарчук у своїй промові на тему: «Духовність і відповідальність» неодноразово наголосив, що від особистого духовного стану вчителя залежить якість праці, яку він виконує. Хоча духовна сфера невидима, діти відчувають її через поведінку, характер та манери християнина. Якщо вчитель недільної школи мало часу проводить у молитві, у читанні Біблії, то як він може навчити цього дітей? Краще менше підготувати наочних матеріалів до уроку, але більше часу приділити молитві та дослідженню Слова Божого. Вчитель недільної школи формує майбутнє, тому має пильнувати, яке насіння сіє в дитячі серця.

Свідченнями про те, як Бог діє через недільні

школи, поділилися керівники дитячих служінь у Рівненській та Волинській областях Оксана Рошук та Євген Абрамович.

Директор департаменту служіння дітям та підліткам УЦХВС Лариса Мурах закликала вчителів «зберегти покоління». Це можливо зробити, тільки привівши дітей до Христа, передавши їм живу віру.

По обіді з кафедри звучали переважно практичні поради для проведення уроків в недільній школі. Богдана Кузьмич та Наталія Громик презентували показовий урок на тему «Коротко про головне».

Учасники конференції мали змогу відвідати гуртки за різними напрямками. Наталія Корнійчук провела семінар на тему «Як втримати дитячу увагу». Ганна Бішук провела секцію «Конфлікти між дітьми, вчителями, батьками», а Ірина Максимюк та Лілія Дудченко – «Проблеми сучасних підлітків». Про інтерактивні методи навчання дітей говорила Людмила Сафонюк, а про моделі керівництва класом – Олена Тамтура.

На завершення конференції слово настанови та підбадьорення виголосив єпископ Микола Синюк. Він зазначив, що Ісус Христос, перебуваючи на землі, найперше навчав людей, які до Нього приходили. А потім піклувався, щоб люди були нагороджені (Мр. 6:30-44).

«Навчити може той, хто сам вчиться!» – підкреслив спікер. Служитель побажав усім присутнім зростати в пізнанні Господа і займатися цим постійно!

Олександр Геніш.

У ПОЛТАВІ ПРОВЕЛИ ЧЕТВЕРТУ БІБЛІЙНУ ШКОЛУ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ

Під час осінніх шкільних канікул – з 30 жовтня по 1 листопада до Полтави з'їхалися підлітки з церков області для участі у триденній Біблійній школі.

Першого дня підліткам викладав пастор-євангеліст із Пирятини Володимир Бобик. Він говорив про унікальність християнства та привілей бути християнином. Ще поділився враженнями про поїздку до Південної Кореї. Особливо цікаво було слухати про велелюдні зібрання, а також унікальні приміщення корейських церков.

Наступного дня в аудиторії так само панувала чудова атмосфера. Після ранкової молитви та сніданку підліткам служили подружжя Олександр та Світлана Степанюки, а також Сергій Ярус. Говорили про важливість молитви та особистих взаємин із Богом, про різні духовні прояви в церкві тощо.

Після навчання мали особливу молитву – Господь

через пророчий дар настановляв та надихав жити згідно зі Словом Божим. З тих, хто сьогодні навчається в Біблійній школі, завтра виростуть нові служителі. Комусь потрібно навчитися не боятися, а декому – особливе запевнення в Божій любові. Підлітки відчули дію Духа Божого, їх серця розчулилися Божою турботою. Після загальної молитви до десяти підлітків виявили бажання покаятися перед

Богом і служити Йому.

Більшість учасників потім запевняли, що цей час молитви запам'ятається їм на все життя.

Третього дня в школі викладав пастор Валентин Ярошенко із Сумщини. Він говорив про вибір та його наслідки, про те, як боротися з ліністю, як подолати страх, щоб досягнути своєї мрії.

Щодня в програмі, окрім навчання, були передбачені культурні та розважальні заходи – квест, ігри на побудову команди, вікторина на знання Біблії, конкурси. Вечорами спілкувалися та знайомилися у великому дружньому колі.

Під час закриття школи можна було спостерігати зворушливу картину: хлопці і дівчата, які приїхали до Полтави з 10 різних населених пунктів, не хотіли розлучатися з новими друзями.

12-річний Іван з міста Решетилівки свідчив, що колись його тато навчався у Полтаві, і він також

мріяв поїхати на навчання, однак не сподівався, що його мрія так скоро здійсниться: «Найбільше, що мені сподобалося, – це навчання! Я взагалі люблю довгі проповіді».

Старший пресвітер Михайло Роман, вручаючи пам'ятні сертифікати про участь в школі, побажав дітям, щоб отримані знання вони застосовували у повсякденному житті.

Дякуємо Богу за можливість провести ось уже четверту школу для підлітків Полтавщини. Зазвичай таке навчання проводиться двічі на рік – під час осінніх та весняних канікул. І кожного разу маємо добрі відгуки як від учнів, так і від їхніх батьків, служителів. Це заохочує проводити школу знову і знову. Підлітковий період – переломний момент, і так хочеться чинити все можливе, аби молодь робила правильний вибір.

Вадим Корольчук.

Керівник молодіжного служіння у церквах Полтавської обл.

Бувальщина

ЗАКЛИК, АБО ЯК ЗМІНИТИ ПРОЗАЇЧНУ РЕАЛЬНІСТЬ, ЯКЩО ЦЬОГО ХОЧЕ БОГ

«Тож не соромся засвідчення Господа нашого, ні мене, Його в'язня, але страждай з Євангелією за силою Бога» (2-Тим.-1:8)

Микола вимкнув ліхтарик. Засунув книжку глибоко під подушку. Згорнувся клубочком, натягнув ковдру на голову, намагаючись у такий спосіб сховатися від пережитого. Серце тривожно калатало. Доля Павла Руденка, євангеліста, засудженого і висланого на каторгу на далекій Сахалін, захопила його. Напередодні мама залишила рукописну книжку «Штундист Павло Руденко», не прибравши її, як робила зазвичай. Микола, погортавши книжку, почав читати й не зміг відірватися. Він згадав батька. Той теж каторжанин. Відбуває в Якутії черговий термін за віру.

Мимоволі думки переключалися на власне життя. У школі Миколі доводилося несолодко. Однокласники зачіпали його словами, а іноді й пускали в хід кулаки. Так повелося практично з початку навчання, коли всім учням на форму прикріпили п'ятикутні жовтенятські зірочки з портретом маленького Володі Ульянову, якого вчителька представила як вождя і вчителя всіх народів. У школі всі були однаково одягнені, однаково підстрижені, і всі одночасно стали жовтенятами.

Ніколи не забуде Микола, як, прийшовши додому і знявши куртку, залишився у гімнастерці з сяючою зіркою на грудях. Він думав, що мама й тато з захопленням звернуть увагу на цей знак. Микола – жовтеня. Миколу прийняли до загону патріотів.

Але погляд батьків не виказував захоплення. Їхнє мовчання Микола сприйняв як нехвалення його нового статусу. Носити зірочку він не став. На запитання вчительки відповів: «Загубив». Спробу прикріпити іншу відкинув. І накликав на себе презирство однокласників і ненависть вчительки.

Піонерський галстук Миколка відмовився носити навідріз. Він був єдиний у школі учень, який не вступив у піонери. Викликали в школу батьків. Вели довгі бесіди в кабінеті директора. Однокласники

глузували над ним. Дали йому прізвисько Попик, погрожували.

Сусідські хлопці нерідко принижували Миколу, але водночас шукали спілкування з ним, запрошували на свої посиденьки. Вони вже покурювали, нерідко пропускати заняття в школі. Запрошували у свою компанію і Миколу. Довіряючи йому свої таємниці, вони відкривали перед ним невідомий, цікавий світ дорослих. Непомітно для себе Микола почав пропускати шкільні заняття, йдучи з друзями то на футбол, то просто в ліс або кінотеатр.

Школа почала його обтяжувати. І вдома він почувався дуже незатишно. Йому здавалося, що мама дивиться на нього з докором, що вона знає про його витівки. Тато був рідким гостем – він працював, проповідував у місцевій групі «сектантів». Коли бував удома, вечорами читав Біблію, розповідав про Бога, молився разом із мамою та Миколою. Раніше Микола чекав на такі хвилини, йому подобалося, коли вони разом сідали в кімнатці, слухаючи про чудові діла Ісуса, про Його Царство. Тато молився, просив Бога, щоб Він захищав родину.

Коли ж Микола став прогулювати заняття, він почав брехати мамі й учителю. Непомітно став шукати спілкування з друзями й уникати спілкування з батьками. Не відмовився спробувати курити, хоча й не зміг, поперхнувшись димом. Не відмовився хильнути вина, коли його друзі відзначали день народження Віталіка, хлопця з сусіднього будинку. Став пізно

приходити додому. Укладався спати, намагаючись уникнути сімейного читання Біблії. Мама вже не запитувала нічого.

Одного разу Микола дуже різко відповів їй, коли вона намагалася дорікнути за неправильну поведінку. Мама стала вимагати серйозно зайнятися уроками в останньому, випускному, класі. «Потрібно визначитися з вибором спеціальності. Ти байдикуєш, і це призведе до сумного кінця», – застерегла вона сина. Ось тут Микола зірвався: «Сумний кінець?! Тато знов у в'язниці. Ми тут кинуті, нікому не потрібні. Ти хочеш, щоб і я пішов до в'язниці слідом за татом?».

Слова звучали різко, грубо, навіть зло. Мама замовкла. Відтоді вона більше не намагалася присоромити сина, не запрошувала його до молитви. І сам Микола ніколи не молився. Дивно, але ця різка розмова, розрив із мамою, та й татом, хоч його й не було з ними, як скалка, встромила в душу. Микола ясно відчув, що йому належить зробити серйозний вибір.

Тепер, прочитавши книгу, він не міг заснути. Думки металася, збуджуючи бажання піти з дому й жити, як усі навколо, водночас ясно показуючи, що такий результат буде грубою, трагічною помилкою. Раптом, наче блискавка, його свідомість пронизала думка: «Ти повинен служити Богові! Твій дідусь розстріляний за віру в Бога. Твій тато за віру в Бога відбуває черговий термін».

Ця думка ніби спустилась із висот і застрягла в голові Миколи. Останні роки

він був охоплений легковажним неробством. Так і не розібравшись у самому собі, він розчинився у компанії друзів. Серед диму, алкоголю, балаканини про різні розпусні походи своїх друзів він начебто зникав, і вихід із цього смердючого стану лякав його.

Микола перестав мріяти про якийсь високий сенс життя, про кар'єру успішного вченого, занурюючись у порожнечу. «Ти повинен служити Богові! Звідки ця думка? Я брудний, вилаяв маму, зрадив рідного батька. Якому Богу потрібен такий лобуряка?». Зціпивши зуби, Микола ще сильніше зіщулювся. Йому стало соромно. Образ Павла Руденка не відпускав його. Розмірковуючи про нього, героя віри, він побачив себе: мерзенного, лукавого пристосуванця, який так і не зміг перемагти свої лінощі. Він подумав про Бога, Який дав Павлові таку силу віри. Арештант, каторжник, позбавлений усього, раптом постав в очах Миколи героєм. Сильним. Мужнім. Вірним. Павло Руденко ніби здійснює над усією цією мерзеною порожнечою, над наклепниками, над суддями, над самим Миколою. Миколі здавалося, що Ісус пройшов цю жахливу дорогу з Павлом до Якутська, до Сахаліну.

І думка про батька пронизала свідомість Миколи. Адже він теж, як і Павло Руденко, засуджений за віру. Його відправлено в невідомий Мохсогोलлх, де серед злочинців, убивць і злодіїв він відбуває свою чергову «п'ятірочку».

Гірко стало на душі у Миколи. «Зрадник я», – гостра до болю думка пронизала свідомість. Сам собі він раптом зробився огидний, і з грудей його несподівано вирвалося: «Господи! Пробач! Господи! Я буду служити Тобі!». Тоді в серці розлилася благодать. Сльози в очах. Молитовні слова. Звідки вони раптом узялися? До ранку шепотів Микола слова «прости» і «обіцяю».

Уставши рано, він привів себе до ладу. Підійшов до мамі: «Прости, мамо. Прости мені, заради Христа». Онімліла мама заплакала, припала до грудей раптом змужнілого сина: «Миколко, синку, та я... Я люблю тебе!». Микола, сам не чекаючи того, раптом почав молитися. Він просив Божого благословення на тата, на всіх в'язнів, на всіх християн, на маму і в останню чергу на себе. Закінчивши молитву, він звернувся до мамі: «Я повинен їхати до Якутська». – «Та ти що, синку, це каторга, там морози страшні. Що ти надумав? Що ти будеш там робити?».

– «Я поїду до тата. Господь кличе мене».

Збори були недовгими. Віруючі, дізнавшись, що Микола радикально змінив своє життя, покінчив із грихами і вирішив присвятити себе Богові, просили його зміцнитися в вірі. Потрібно навчитися правильно розуміти християнські принципи. Потрібно отримати благословення служителів. Микола смиренно слухав умовляння, проте ні на мить не мав сумніву у своєму рішенні. Йому подарували Євангеліє. Він читав його запоем, насолоджуючись Ісусом, Його життям, Його владою, Його любов'ю. Бажання розповісти всьому світові про Христа-Спасителя заповнило всю його свідомість: «Бог покликав мене! Я дав обіцянку Богові».

Микола був охоплений пристрастю служити. Він вірив, що там, у далекому Якутську, його оберігатиме Бог, він же буде служити батькові, іншим в'язням і всім людям, яких полюбив Небесний Отець.

Він був готовий піти слідами батька, стати в'язнем за віру, мріяв, що буде розповідати про Ісуса всім людям, і увесь народ Якутії повернеться до Бога.

Реальність виявилася набагато прозаїчнішою. Місто Якутськ, хоч і республіканського значення, але провінційне – сіре, проморожене, непривітне. Немає жодної церкви. Слово про Бога відскакує від співрозмовників ще раніше, ніж воно виходить із вуст.

Мохсоголлх виявився невеликим селищем на березі ріки Лени. Зона, як її називають місцеві люди, – це високий паркан, вишки з вартівими... Сірі люди у військовому обмундированні не виказали жодного інтересу до хлопця, який шукає способу побачити свого батька. Дійшовши вже до начальника колонії, «господаря», як звали його безконвойники, що сновигали навколо, він дізнався, що побачення батькові не дозволене.

Смуток і розчарування важким каменем лягли на душу Миколи. Раптом виник страх: «Що ж я буду робити? Де жити? На що жити?». Згадав умовляння мудрих старців. І знову, як тієї ночі, він почув голос: «Не бійся, Я з тобою!».

Минули роки. Десятиліття. Сьогодні в Якутії безліч євангельських церков. Видано Біблію якутською мовою. Побудовані будинки молитви. Євангеліє спасіння проповідується аж до крайніх північних околиць Якутії.

Юрій Сипко.

ДОСЛІДНИКИ ВІЯВИЛИ СВІДЧЕННЯ ЩОДО БІБЛІЙНОГО ЦАРСТВА В ПУСТЕЛІ АРАВА

Дослідження Тель-Авівського університету підтвердило, що царство Едому процвітало в пустелі Арава на місці нинішніх Ізраїлю і Йорданії в XII –XI століттях до нашої ери, передає УНН.

У Біблійній Книзі Буття 36:31 описується царство едомитів, що існувало до Х століття до нашої ери, але археологічні знахідки приводили до суперечливих тлумачень цього тексту.

У новому ж дослідженні експертний аналіз зразків, знайдених в місцях виробництва міді в Араві, під керівництвом професора Ереза Бен-Йосефа з департаменту археології і стародавніх близькосхідних культур ТАУ і професора Тома Леві з Каліфорнійського університету в Сан-Дієго, розкриває історію процвітаючого суспільства і мідної «високотехнологічної мережі».

«Використовуючи технологічну еволюцію як приблизний показник соціальних процесів, ми змогли ідентифікувати і охарактеризувати виникнення біблійного царства Едома. Наші результати доводять, що це сталося раніше, ніж вважалося раніше, і відповідає біблійному опису», – пояснює професор Бен-Йосеф.

Аналіз мідного шлаку, відходів мідного виробництва показує чітке статистичне зниження кількості міді в шлаку з плином часу, що вказує на те, що виробництво стало експертно оптимізованим для підвищення ефективності. Дослідники пов'язують це раптове поліпшення з однією з найвідоміших єгипетських навал на Святу землю: військовою кампанією фараона Шошенка I в Єрусалимі в Х столітті до нашої ери.

Нове дослідження показує, що навала Єгипту на землі Едома викликала «технологічний стрибок», який включав більш ефективне виробництво і торгівлю міддю.

«Наші нові знахідки суперечать думці багатьох археологів про те, що Арава була заселена вільним союзом племен, і вони узгоджуються з біблійною історією про те, що тут було царство едомитів. Процвітаюча мідна промисловість в Араві може бути віднесена тільки до централізованої та ієрархічної держави, і це відповідає біблійному опису царства едомитів», – підсумовує професор Бен-Йосеф.

ДІДУСЬ З РЕАНІМАЦІЇ: 12 РОКІВ ВІН ЗАКОЛИСУЄ ЧУЖИХ ДІТЕЙ В ЛІКАРНІ

Девіду 82 роки, його власні дочки і внуки давно виросли. Тож двічі на тиждень він приходить доглядати за дітьми в лікарні.

Щоб носити на руках чужих недоношених малюків і підтримувати їхніх батьків, 12 років тому чоловік пішов на пенсію і залишив роботу в бізнес-маркетингу.

Маленький Логан народився на 25-му тижні. Він був справжньою крихіткою і важив менше кілограма. Попереду були шість тижнів в дитячій лікарні.

Цей час став справжнім випробуванням для його батьків, які не могли постійно бути зі своїм малюком – вдома на них чекала його старша сестра. Щоранку його мама Мері Бет Брюлет дві години їхала до свого сина в лікарню і щоночі поверталася

додому – до своєї старшої донечки. Маленький Логан, якому було необхідне людське тепло і спілкування, залишався в лікарні сам. Принаймні, так думала його мама.

Одного ранку вона, як завжди, прийшла в уже знайоме відділення і побачила, що її сина тримає на руках літній чоловік. «Коли я побачила дідуся, то не змогла стримати сліз, – розповіла вона пізніше. – Мій любий малюк так затишно лежав у нього в долонях, а дідуся був такий щасливий, ніби це був його власний онук».

Мері встигла зробити кілька знімків дідуся зі своєю дитиною. Пізніше фото опублікували на сторінці Дитячого госпіталю в Атланті.

Публікація зібрала 240 тисяч «лайків» і понад 66 тисяч перепостів. Сам Девід Дойчман (так звали дідуся) став зіркою – про нього писали Newsweek, USA today, FOX 5, CBS News і інші відомі ЗМІ.

«Деякі мої друзі запитують, що я тут роблю. Я відповідаю: «О, я тримаю дітей». Вони дивуються: «Навіщо це тобі треба?». Вони просто не розуміють, яку віддачу я отримую, коли тримаю немовлят на руках», – пояснює Девід.

catholicnews.org.ua.

ВИХОВУЙТЕ, ЯК ВИХОВУЄ БОГ

Бог має в цьому світі Свій народ, Свою родину. Люди, які усвідомили свій гріх і прийшли з покаянням до Ісуса Христа, щоб мати мир з Богом, належать до цієї родини. Усі, хто вірить у Христа як свого Спасителя, – її члени.

Бог-Отець виховує членів Своєї родини для вічного життя. Він поводить з ними, як виноградар, який обрізає виноград, щоб він міг принести більше плоду. Він знає характер кожного з нас: гріхи, наші слабкості, наші особливі духовні вади та потреби. Він знає наші справи і те, де ми живемо. Знає, з ким ми товаришуємо, мандруючи цим життям, і всі наші випробовування, спокуси та привілеї, які ми маємо.

Він знає всі наші обставини та влаштовує все в нашому житті для нашого добра. У Своему провидінні Він посилає кожному з нас саме те, чого ми потребуємо, щоб ми приносили більше плоду. Він дає нам стільки сонячного світла й стільки дощу, скільки ми можемо сприйняти; стільки гіркоти та стільки насолоди, скільки ми здатні витримати.

Батьки, якщо ви бажаєте виховувати своїх дітей мудро, тоді зверніть свою увагу на те, як Бог-Отець виховує Своїх дітей.

Зверніть увагу на те, як багато речей Бог забирає від Своїх дітей. Дуже часто люди наполегливо бажають чогось, однак якщо це бажання, які не до вподоби Богові, тоді завжди виникають якісь перешкоди, що заважають досягненню бажаного. Здається, Бог просто каже: «Це зашкодить тобі, тобі не потрібно цього».

Бог часто веде Свій народ шляхами, які видаються темними й незрозумілими. Не завжди ми можемо збагнути, які наміри й цілі має Бог у всьому тому, що Він посилає; не можемо знайти раціонального пояснення тому, чому наші ноги йдуть саме цим шляхом.

Іноді так багато випробовувань навалюється на нас, так багато труднощів, що нам важко зрозуміти, чому ми маємо все це зносити. Це схоже на те, ніби наш Небесний Отець бере нас за руку, веде у темне місце і каже: «Нічого не запитуй, просто йди за Мною».

Дорога з Єгипту до Ханаану була прямою й короткою, проте Бог повів ізраїльський народ округним шляхом – через пустелю. «І підупала душа того народу в тій дорозі» (Чис. 21:4; Вих. 13:17).

Бог упокорює Свій народ, посилаючи то те, то се; Він нагадує про Себе переживаннями, і дехто з нас майже знесилюється під тягарем ноші. Ми відчуваємо іноді тиск, який, як нам здається, понад наші сили, і майже готові нарікати на Руку, що карає нас.

Апостол Павло, наприклад, мав у тілі колючку; він тричі благав Господа забрати її, проте так і не був її позбавлений (2 Кор. 12:8-9).

Та істинні діти Божі, коли мине час після пережитого випробовування, завжди скажуть, яким благословенням для них було те, що вони не пішли власним шляхом. І засвідчать також про те, що Бог попклувався про них значно краще, ніж вони зробили б це самі.

Більше того, вони також могли б розповісти вам про те, що Своїми діями й провидінням Бог дав їм більше щастя, ніж вони могли б досягнути, домагаючись цього щастя своїми власними зусиллями. І що Його шлях насправді був шляхом радості й миру.

Стережіться, щоб не проґавити той момент, коли треба стримати свою дитину від того, що може зашкодити їй, незалежно від її власних бажань. Такий Божий план.

Не вагаючись давайте дитині накази, мудрість яких вона наразі не може збагнути, і ведіть її тими шляхами, які можуть здаватися їй незрозумілими. Такий Божий план.

Не ухиляйтеся від покарання чи виправлення своєї дитини тоді, коли ви бачите, що здоров'я її душі потребує цього, яким би болючим не був цей процес. Такий Божий план.

І найголовніше – не бійтеся, що така система виховання зробить дитину нещасною. Не сумнівайтеся, що для людини немає більш певної дороги до нещастя, ніж йти власним шляхом.

Коли ж наші бажання перебувають під Божим наглядом – це благословення для нас.

Постійна поблажливість до себе – це певний спосіб залишитися егоїстичним; а егоїстичні люди мало коли бувають щасливими.

Не намагаймось бути мудрішими за Бога: виховуймо своїх дітей так, як виховує Своїх Він.

ХТО ОБМАНЮЄ?

«А оце та обітниця, яку Він Сам обіцяв нам: вічне життя. Це Я написав вам про тих, хто обманює вас» (1 Ів. 2:25-26).

Хто нас обманює і як саме?

Відповідь знаходимо у 25-му вірші. Ті, що обманюють, – це ті, хто не розуміє і тому ігнорує обітницю Божу для віруючих – вічне життя. Це ті, хто ще не має в собі вічного життя, тому й не знає його, а навчають тільки про те, що знають, – про земне. Це також ті, хто навчає, що віра у Христа потрібна для того, щоб добре жити на цій землі, щоб ми були здорові та багаті, жили довго і щасливо тут – на цій землі.

Апостол Павло писав про таких людей, які використовують віру в Ісуса Христа лише для цього життя: «Коли ми надіємось на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей» (1 Кор. 15:19).

Сенс приходу Господа, Його втілення, Його

смерті на хресті і Його воскресіння – це шлях до однієї мети: щоб ми отримали вічне життя. Написано: «... щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, а мав життя вічне» (Ів. 3:15-16).

Обітниця від Бога для нас – це вічне життя, і воно буде не на цій землі. Ми повинні готуватися до зустрічі з Господом і бути готовими залишити цю землю в будь-який момент, як тільки покличе Господь.

Обітниця від Бога – це нова земля, нове місто, а не ця земля: «Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Петр. 3:13). А земля, на якій ми зараз живемо, приготована до загибелі: «А теперішні небо й земля заховані тим самим словом і зберігаються для вогню на день суду й загибелі безбожних людей» (2 Петр. 3:7); «... а земля та діла, що на ній, погорять» (2 Петр. 3:10).

Апостол Іван пише, як нам ставитися до цього світу: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли

любить хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:15-17).

Не варто думати, що після увірвання наше життя стане безтурботним, безпроблемним, без болю і скорбот. Це не так. Господь сказав: «Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Ів. 16:33). Тобто Бог не буде зцілювати цей світ, не буде визволяти нас від скорбот земного світу. Господь дає нам Свій мир, не такий, як у світі: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27).

Тому наша відповідальність – знайти і прийняти через віру в Ісуса Христа цей новий світ – світ Царства Божого. От тільки знайти його потрібно всередині свого серця: «А як фарисеї спитали Його, коли Царство Божее прийде, то Він їм відповів і сказав: Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: Ось

тут, або: Там. Бо Божее Царство всередині вас!» (Лк. 17:20-21).

Якщо ми отримаємо відкриття про те, що ми – подорожні, що наше життя – на небесах, то ставлення до видимого світу зміниться. Зміниться ставлення до сім'ї, до себе, до грошей, до роботи, країни, здоров'я. Усі наші цінності зміняться, тому що зміняться орієнтири, усі наші думки будуть про небо: «Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом» (Кол. 3:2-3).

Коли ми шукаємо того, що вгорі, у нашому серці непомітно з'являється Царство Боже. І якщо людина прийме Ісуса Христа всім серцем, то Бог дасть їй Святого Духа. І Дух буде навчати, вести і приводити людину до того міста, «що має підвалини, що Бог його Будівничий та Творець» (Євр. 11:10).

Отже, «ті, хто обманює вас» – це ті, які збирають скарби на землі, а не на небі, які не прагнуть того, що вгорі, і думають, що віра у Христа потрібна тільки для земного існування. Це ті, які не ведуть людей до вічного життя у Христі, а утверджують життя на цій землі. Це ті, для кого цінність земного життя більша, аніж життя на небі. Це ті, для кого небо далеко та ілюзорне, а земне – зрозуміле і ясне.

ПРО БАБУСЮ, АБО ЯКИХ ДРУЖИН СЛІД ШУКАТИ

Коли я згадую свою бабусю, то мимоволі переймаюся питанням: а чи все гаразд з нашим християнством? Як ми жадібно кльємо на наживку комфорту! Поглянути хоча б на сьогоднішніх християнок: чоловіка їм подавай з вищою освітою, із пристойною зарплатою. Жити щоб у гарному будинку, в улюбленому місті, з правильною церквою. Ну й щоб усе було: діти, увага чоловіка, приємне коло спілкування, щоб будинок – повна чаша і все, як у людей. А інакше навіть заміж виходити?

На цих умовах можна дітей виховувати по-християнськи, пісеньки християнські співати, віршики розучувати. І гостей кликати іноді. Тільки не дуже часто. Ми цінуємо особистий простір.

Яне кажу, що все це погано. Це гарні речі. І дівчата непогані. Залежно від того, з ким порівнювати.

Усі, хто розповідає про мою бабусю, говорять про неї не просто з повагою, а з якимось трепетом. А факти прості: життя в глухому містечку, в крихітній будиночку, за нашими мірками – у руїні. Четверо дітей на руках. Чоловіка, вважай, немає. Три роки у в'язниці – за проповідь Євангелія, десять років у бігах на нелегальному становищі. А всі інші роки – роз'їзди по численних церквах із проповіддю Євангелія.

Яка особлива увага від чоловіка? Які, вибачте, щотижневі романтичні побачення і курорти? Ну, як тут не нарікати? А вона не тільки не нарікала, не тільки утримувала сім'ю, працюючи у шахті (жінка – у

шахті!), але ще служила в церкві та приймала гостей. Постійно. Цілодобово. У будинку часто хтось жив довгостроково, плюс «тимчасові» гості з ночівлею. Повна хата. Спали на підлозі. Усіх потрібно було нагодувати, за всіма прибрати і випрати. Оце гостинність, а не те, коли кличеш гостей раз на місяць на дві години, вилижеш будинок, щоб усе було «серветочка до серветочки», щоб гості бачили, що ми вміємо влаштовувати прийоми.

Бабуся ніколи не пропускала церковні служіння – чотири рази на тиждень. Ще вона була регентом церковного хору. А це репетиції. І все це після роботи в шахті, готування, прибирання, прання. Воду з колодязя тягали. А ми сьогодні краник відкрили, посуд помили – і вже втомилася. І думаємо: йти на зібрання чи онлайн подивитися?

Ще бабуся переписувала від руки Євангеліє і християнську літературу. Це складне і небезпечне заняття. Коли вона встигала, якщо цілий день – робота, а вечорами зібрання і репетиції? Рано-вранці. Вставала о п'ятій ранку, щоб до роботи ще попрацювати при світлі гасової лампи. І діти – не на самоплив. Усі виховані з любов'ю і в християнському душі.

Звідки бралася така посвята? Така відданість справі, така ревність? Де це сьогодні? Якщо деякі дівчата мріють сьогодні вийти заміж за служителя, то це тому, що в нього становище «крутіше». Такі хлопці популярніші і на видноті. «Вигідна партія».

Раніше вийти заміж за служителя – означало цілковито пожертвувати собою заради справи Божої. Сьогодні ж найменший дисконфорт викликає нарікання.

Ганебний рівень нашої посвяти і жертвовності змушує мене шукати відповіді на запитання: а чи все гаразд із нашим християнством? Ну, а кому цікаво, тепер ви знаєте, яких дружин потрібно шукати. Як моя бабуся.

Маргарита К.

Британцям запропонували провести 24 години без соціальних мереж, щоб зрозуміти самотніх людей

Британська християнська організація «Linking Lives UK», яка очолює рух подолання самотності, пропонує охочим провести 24 години без соціальних мереж, щоб краще зрозуміти покинутих та самотніх людей.

Одноденна кампанія під назвою «Самотність під замком» дасть змогу кожному на особистому досвіді відчути біль самотнього життя, що стало долею багатьох людей літнього віку, осіб з інвалідністю та хворих. Організація хоче ширше ознайомити громадян з реальними проблемами самотності та соціальної ізоляції.

«Linking Lives UK» також працює з церквами та християнськими організаціями, здійснюючи 30 проєктів пошуку друзів і помічників, щоб надавати підтримку самотнім та хворим людям. Про це повідомляє портал Inventory.

Думка

БОЖА ЛЮБОВ

Тема Божої любові виходить на перший план саме в Новому Заповіті. Ймовірно, з цієї причини під час богослужінь в євангельських церквах, де головний акцент робиться на вченні Нового Заповіту, багато проповідей присвячені любові.

Чи багато в Старому Заповіті говориться про любов Бога до людства в цілому і до євреїв зокрема? Тут можна згадати деякі тексти: 5 М. 4:37; Пс. 47:5; Єр. 31:3; Мал. 1:2. Однак такі одкровення мають доволі випадковий характер, і навіть коли в Приповідях говориться, що «любов покриває всі вини» (10:12), це прекрасне повчання не має розгорнутого контексту, як, наприклад, в апостола Павла у його прекрасному гімні любові (1 Кор. 13).

Лише в Новому Заповіті Божя любов до всіх людей (не лише до євреїв) стає наріжним каменем біблійної істини. Наприклад, говориться, що Бог полюбив увесь світ, а не тільки Ізраїль, тому кожен, хто вірує в посланого Ним Месію (а не тільки нащадки Авраама, які скрупульозно виконують заповіді Тори), замість загибелі отримує життя вічне (Ів. 3:16).

Христос тричі запитував апостола Петра про

любов і тричі говорив йому: «Паси вівці Мої» (Ів. 21:15-17). Важко уявити таке випробування в Старому Заповіті – наприклад, Мойсея перед призначенням його на служіння – вивести синів Ізраїлевих із Єгипту (2 М. 3).

Навіть у сімейному житті, згідно з Новим Заповітом, любов чоловіка до дружини має уподібнюватися любові Христа до Церкви (Еф. 5:25). Любов юдеїв до їхніх дружин як наслідування любові Господа до Ізраїлю була б дивною в Старому Заповіті.

Лише в Новому Заповіті Божя любов до всіх людей стає наріжним каменем біблійної істини.

Розглянемо лише один, але дуже важливий текст, який коротко розкриває походження Церкви як задуму Божого. Це два вірші – четвертий і п'ятий – з першого розділу Послання до ефесян.

Це послання вважається основним з еклезіології. Автор не відволікається на аналіз проблем громади (як у Першому посланні до коринтян) або особисту апологію (як у Другому посланні до коринтян) – основний його зміст присвячено важливим постулатам про Церкву і людей, які до неї входять.

Уявімо цей текст у первісному вигляді, тобто так, як його бачили перші християни. Оскільки в той час листи писалися великими літерами, без пробілів і розділових знаків, текст виглядав приблизно так: ТАКЯК ВИБРАВУНЬОМУВІННАСПЕРШЕЗА-

ЛОЖЕННЯСВІТУЦОББУЛИПЕРЕДНИММИСВЯТІЙНЕПОРОЧНІУЛЮБОВІПРИЗНАЧИВШИНАПЕРЕДЩОБНАСУИНОВИТИДЛЯСЕБЕІСУСОМХРИСТОМЗАВПОДОБАННЯМВОЛІСВОЄЇ.

Стародавні тексти не були розбиті на розділи та вірші (це зробили вчені монахи вже в Середньовіччі), тому читач сам повинен був визначити місце для смислових пауз для позначення однієї думки і початку наступної.

Завданням грамотної людини, яка служила читцем, було перш за все розібратися в тому, що в сучасних філологів називається «актуальним членуванням речення», тобто подумки відокремити одне слово від іншого та визначити їхній взаємозв'язок. Ну і, звичайно ж, позначити межі віршів. Спробуймо і ми пройти цим шляхом.

Розставити інтервали між словами – заняття просте, хоча в давнину і воно часом викликало труднощі. У нашому випадку з цим не виникає ускладнень – будь-який читач зробить таку розбивку. Але далі постає питання про поділ уривка на вірші: де провести межу, відокремивши думку від думки?

Читачі, які мають доступ до перекладів різними мовами, бачать два способи вирішення цієї проблеми. Перший і найбільш поширений – це той переклад, який нам добре знайомий: «... так як вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були

перед Ним ми святі й непорочні у любові (в. 4), призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за впадощанням волі Своєї (в. 5)».

При такому поділі тексту виникає питання про сферу застосування нашої святості і непорочності. Тут ідеться про те, що ми повинні бути такими саме в любові. Ймовірно, мається на увазі любов водночас до християн і до Бога, як це бачимо, наприклад, у 1 Ів. 4:20-21. Крім того – у сімейній любові (Еф. 5:22-33). Проте як бути в інших життєвих ситуаціях? Наприклад, при сплаті податків або на роботі серед людей, які відкидають Бога і кепкують із віруючих? Тут ця логіка явно не спрацьовує, тому звернімося до другого варіанту вирішення проблеми.

У деяких сучасних перекладах цей текст розділений інакше, і словосполучення «в любові» переходить у наступний смисловий уривок: «... як і обрав Він нас в Ньому перше закладин світу, щоб бути нам перед Ним святими, і непорочними, у любові (в. 4) визначивши нас до усиновлення Йому Ісусом Христом, за впадощанням волі Своєї (в. 5)». Такий поділ виглядає більш логічним і розставляє акценти в злагоді з наявною у нас сумою знань про Бога і людину. Тобто ми повинні завжди й в усьому бути святими та непорочними, бо перед заснуванням світу Бог, керуючись почуттям любові, обрав тих, кого Він називає спадкоємцями (в. 11).

Таким чином, на початку Послання до ефесян апостол Павло стверджує: перед заснуванням світу була обрана Церква, і сталося це з причини Божої любові.

Олександр Тарасенко.

ПРИНОСЬТЕ ПЛІД СВОЄЧАСНО

Час – це те, що не можна зупинити чи повернути назад. Хочемо ми того чи ні, а він нестримно біжить. Тому потрібно навчитися його цінувати та правильно використовувати.

Упершому псалмі йдеться про щасливу людину, якою хотів би, напевно, бути кожен. Така людина знаходить свою насолоду в Законі Господнім і тому стане, «як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно» (Пс. 1:3).

Бог передбачив усьому свою пору. Еклезіаст писав: «Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом...» (Екл. 3:1).

Ми інколи з прикрістю констатуємо, що хтось «передчасно з'явився на світ», «передчасно став дорос-

ле дерево. І прийшов він шукати на ньому плоду, але не знайшов. І сказав він нараві: «Оце третій рік, відколи приходжу шукати плоду на цім фіговім дереві, але не знаходжу; зрубай його, нащо й землю марнує воно?». А той йому в відповідь каже: «Позостав його, пане, і на третій рік, аж поки його обкопаю довкола, і обкладу його гноем, – чи року наступного плоду не вродить воно. Коли ж ні, то зрубай його» (Лк. 13:6-9).

Головна думка цієї історії – те, що Бог чекає від нас принесення плодів саме в пору їх дозрівання, а не тоді, коли нам цього захочеться. Ми не випадково з'явилися в Його винограднику і не покликані милувати Господне око декоративними формами, від нас очікується плід.

Найголовніше покликання кожного християнина – принесення плоду. Ісус Христос навчав: «Не ви Мене ви-

зібрати плід там, де він ні, ані хто інший не сіяли. Також інколи можна спостерігати, як той чи інший плід, який християни приносять Богові, виглядає недоречно, бо принесений невчасно. Зустрічі, ситуації, випадки, обставини – це все можливості від Бога принести певні плоди.

Бог через Святе Письмо неодноразово каже: «Покайтесь сьогодні...» Коли це – сьогодні? Того ж дня, як тільки почуємо слово: «Покайтесь!». Тобто це той гідний плід, про який проповідував Іван Хреститель і який повинен бути принесений негайно, невідкладно, без зволікань. Саме тому не існує випадків, коли б хтось заявив, що він покався перед Богом зарано.

Читаючи Слово Боже, помічаємо, що все – починаючи від народження Сина Людського та до Його розп'яття відбувалося відповідно до визначеного Богом часу. Воля Отця знайшла абсолютне вираження у житті Його Сина.

Він прийшов у цей грішний світ тоді, коли це передбачив Отець, про що зазначає апостол Павло у посланні до Галатів (4:4): «Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони...»

Син Людський не допускав поспіху у служінні – «Коли Ти таке чиниш, то з'яви Себе світові! Бо не вірували в Нього навіть брати Його! А Ісус промовляє до них: «Не настав ще Мій час...» (Ів. 7:6).

Коли добігало кінця служіння Ісуса Христа на землі, Він в'їжджав у Єрусалим, промовляючи: «Надійшла година, щоб Син Людський прославився» (Ів. 12:23).

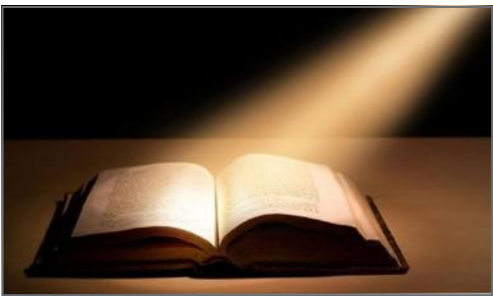
Отже, плоди Його служіння Отцеві та людям, як і плід усього життя, були принесені своєчасно. Усі події в житті Ісуса Христа відбувалися у визначений Господом час.

Наслідуючи Божого Сина, подбаймо, аби вчасно засівати, доглядати та жати плоди свого життя.

Ігор Крошук.

Шлях із Богом

Народження згори – початок наших взаємостосунків з Богом. Немов дитина, якій належить дізнатися про всю різноманітність цього світу і знайти себе в ньому, християнину-початківцю належить пізнати світ духовний і досягти мети, яку Бог має для нього.

Як турботливий Батько, Бог завжди з нами. Він вчить ходити в істині, спрямовує і підтримує, дозволяючи іноді набивати гүлі.

Найбільше Боже бажання – встановлення тісних і глибоких взаємостосунків з людиною, відносин довіри і любові. Заради цього існує світ: сонце світить, земля дає свої плоди. Заради цього Ісус Христос помер на хресті, віддав Своє життя за нас.

Проте лише ми самі можемо прийняти рішення зростати в Бозі. Бог не буде йти проти нашого бажання. Він наблизиться до нас настільки, наскільки ми захочемо наблизитися до Нього.

Найважливіші складові нашого зростання – це роздуми над Словом Божим, послух Богу і молитва.

Бажаємо вам успіху на цьому дивовижному шляху пізнання Бога, який приносить радість і світло в життя кожного, хто йде ним.

УВАГА: РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА-2020!

Умови передплати не змінюються:

**один примірник – 250 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік;
40 примірників – 1500 грн. за рік;
100 примірників – 2000 грн. за рік.**

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

**26001052535352 в АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 14360570 (з обов'язковою
приміткою «Добровільні пожертвування на
газету «За євангельську віру»)**

або поштовим переказом на адресу:

**Карпюк Олег Ярославович, місія
милосердя «Добрий самарянин»,
вул. Мочульського, 1, Івано-
Франківськ, 76002 (з обов'язковою
приміткою «Добровільні пожертвування
на газету «За євангельську віру»).**

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

лим», «передчасно посивів», «передчасно постарів», «передчасно пішов з життя»... Тим самим заявляючи, що в житті людини щось відбулося неправильно, не тоді, коли це мало статися.

Кажуть: щастя – це опинитися в потрібний час і в потрібному місці. Великий сенс у цих словах. Інколи секунда вирішує все – залишитися в живих чи ні, статися трагедії чи оминати горе, зустрітися з кимсь чи ні.

У притчі про фігове дерево розповідається: «Один чоловік у своїм винограднику мав посаджене фігове

брали, але Я вибрав вас і вас настановив, щоб ішли ви і приносили плід...» (Ів. 15:16). І як в природі для дозрівання кожного плоду існує свій сезонний період, так і в житті християнина для принесення плоду передбачений Богом свій час.

Одного разу Ісус підійшов до фігового дерева і «не знайшов нічого, крім листя самого, – не пора бо на фіги була» (Мр. 11:13). Будь-який фрукт чи овоч в природі має час дозрівання.

Крім цього, Слово Боже навчає, що є час сіяти і час жати. Дехто хоче

жіння Ісуса Христа на землі, Він в'їжджав у Єрусалим, промовляючи: «Надійшла година, щоб Син Людський прославився» (Ів. 12:23).

Отже, плоди Його служіння Отцеві та людям, як і плід усього життя, були принесені своєчасно. Усі події в житті Ісуса Христа відбувалися у визначений Господом час.

Наслідуючи Божого Сина, подбаймо, аби вчасно засівати, доглядати та жати плоди свого життя.

Ігор Крошук.

№ 11 (182)

Виходить щомісяця

листопад 2019 р.

Адреса редакції:

**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк; Тарас Яковин
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у
видавництва «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726